

Lady Roberta

Van dezelfde auteur:

De geur van de nacht
De wilde bruid
De mantel der liefde
Verleid door het maanlicht
De liefdesbrief
Haar Schotse hart
Kus me, Annabel

Eloisa James

Lady Roberta

the house of books

Oorspronkelijke titel

Desperate Duchess

Uitgave

Avon Books, an imprint of HarperCollinsPublishers, New York

Copyright © 2007 by Eloisa James

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,
Vianen, Antwerpen

Vertaling

Els van Son

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagillustratie

Richard Newton via Agentur Schlück GmbH

Foto auteur

Mark Lupke

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 2815 8

D/2010/8899/81

NUR 342

Dit boek is opgedragen aan mijn vader, Robert Bly, winnaar van de American Book Award for Poetry. Er zijn momenten in mijn puberteit geweest, waarop ik me nogal schaamde voor de heftigheid van zijn liefde en de uitbundigheid van zijn levensplezier. Maar dat is wel de enige overeenkomst tussen mijn vader en de dichtende markies uit dit verhaal. Mijn vaders gedichten – en zijn intelligentie – overtreffen die van de in dit boek afgeschilderde dichter ruimschoots.

Verder draag ik dit boek op aan de dichter Christopher Smart (1722-1771), die zonder zich daarvan bewust te zijn, zijn poëzie heeft opgeofferd aan de fictie van dit boek. Zoals zo vaak het geval is met citaten die uit hun context zijn gehaald, lijken de gedichten van Mr. Smart hier veel slechter dan ze in werkelijkheid zijn. Vooral ‘Voor mijn kat Jeoffrey’ is een vrolijk, uitgelaten liefdesgedicht voor een kat en om Mr. Smart te eren is het hele gedicht te lezen op mijn website. Breng een bezoek aan www.eloisajames.com om van Jeoffrey te genieten, in al zijn pracht.

Dankwoord

Veel dank aan mijn onderzoeksassistente, Franzeca Drouin, die ontelbare extra uren in dit boek heeft gestoken. Zonder haar helderheid, enorme kennis en uitstekende onderzoekskwaliteiten, zou dit boek maar een schaduw zijn van wat het nu is. Verder gaat mijn dank uit naar de vele onderzoekers die zij heeft geconsulteerd over allerlei onderwerpen: variërend van de Franse taal tot en met zegelringen.

Daarnaast ook dank aan mijn assistente, Kim Castillo, die met haar vermogen tot organiseren, mijn leven enorm heeft vereenvoudigd.

En ten slotte alvast een bedankje aan al die geweldige lezers die mijn Bulletin Board bezoeken. Ik ben enorm benieuwd wat jullie van mijn *Lady Roberta* vinden!

Prelude

November 1780

Landgoed van de markies van Wharton en Malmesbury

Precies wéten waarom niemand met je wil trouwen, is een schrale troost voor het feit dat het zo is. In het geval van lady Roberta St. Giles was het overduidelijk – even duidelijk als de afwezigheid van aanbidders.

Op de spotprent in *Rambler's Magazine* stond lady Roberta afgebeeld met een bochel, borstelige doorlopende wenkbrauwen en een uitpuilend voorhoofd. Haar vader knielde naast haar op de grond en smeekte voorbijgangers om een respectabele echtgenoot voor zijn dochter te vinden.

Dat laatste klopte tenminste. Haar vader had zich in de straten van Bath werkelijk op zijn knieën laten vallen, precies zoals op de tekening. En in Roberta's ogen klopte het onderschrift *Mallo-tige Markies* dat de *Rambler* bij de spotprent had geplaatst ook.

'Inteelt,' was de reactie van haar vader, toen ze de krant onder zijn neus duwde. 'Ze suggereren dat je uiterlijk is bepaald door inteelt waardoor je mismaakt zou zijn. Interessant! Je had ten-slotte ook best als een gevaarlijke gekkin kunnen worden neergezet, of...'

'Maar papa,' jammerde ze. 'Kunt u er niet voor zorgen dat de *Rambler* een correctie plaatst? Ik bèn helemaal niet mismaakt. Wie zal er nu nog ooit met me willen trouwen?'

'Maar schat, je bent toch vreselijk lieflijk om te zien,' zei hij, terwijl hij zijn voorhoofd fronste. 'Ik zal een lofzang op je schoonheid schrijven en die in de *Rambler* laten publiceren. En precies uit de doeken doen waarom ik zo van streek was over die hondsbrutale praktijken van die losbollen van tegenwoordig!'

Rambler's Magazine publiceerde inderdaad de 818 berispende rijmregels waarin de onbeschofte knaap die Roberta zomaar midden op straat een kus had gegeven, zonder zelfs de moeite te nemen haar om toestemming te vragen, werd gehegeld. Maar helaas werd de beledigende spotprent óók weer geplaatst. Ergens tussen de woedende dichtregels over de gevaren van een wandelingetje door de straten van Bath ging een beschrijving van de schoonheid van de dochter van de markies schuil: 'Van alle mooie, verleidelijke godinnen, met hun prachtige lichamen en wulpse rondingen, is geen enkel figuur zo mooi en exquis, als dat van de dochter van een markies.' Roberta wees hem er tevergeefs op dat 'figuur' niets zei over het feit dat ze geen bochel had en dat 'wulpse rondingen' de indruk wekte dat ze nogal dik moest zijn.

'Het zegt alles wat er gezegd dient te worden,' antwoordde de markies vlak. 'Iedere man met een beetje verstand zal meteen begrijpen dat je een charmant, goed geproportioneerd figuur en elegante trekken hebt, plús een ruime bruidsschat. En dat je later natuurlijk een flinke erfenis kunt verwachten. Daar heb ik toch maar handig de aandacht op gevestigd, vind je niet?'

Alles wat Roberta daarover in het gedicht kon vinden, was dat haar vader haar bruidsschat vergeleek met een pruimenblad.

'Dat komt omdat het moet rijmen,' zei haar vader, die nu een beetje geïrriteerd begon te raken. 'Bruidsschat rijmt maar op weinig woorden en dus moest het pruimenblad worden. Maar dat is natuurlijk een synecdoche.'

Toen Roberta een niet-begrijpend gezicht trok, voegde hij er ongeduldig aan toe: 'Dat is een stijlfiguur waarbij een klein detail voor het geheel staat. Dus pruimenblad staat voor het hele landgoed hier, heel Wharton en Malmesbury, en je weet heel goed dat we hier op zijn minst elf pruimenbomen hebben. Mijn neef mag het huis dan wel erven, maar het land en de boomgaarden gaan naar jou.'

Misschien bestónden er wel mannen die zo slim waren dat ze uit het gedicht van de markies konden concluderen dat zijn dochter elf pruimenbomen in de boomgaard had, plus een slank en mooi figuur, maar er kwam er geen één naar Wiltshire om dat

persoonlijk vast te stellen. Maar dat de spotprent maandenlang in de etalage van Humphrey's Print Shop hing, zal daar ook aan hebben bijgedragen.

En omdat de markies halsstarrig bleef weigeren om nog ooit naar de stad te reizen waar zijn dochter was lastiggevallen – ‘daar zul je me later nog dankbaar voor zijn,’ beweerde hij nogal duister – bevond lady Roberta St. Giles zich in een situatie waarin ze hard op weg was een ‘ouwe vrijster’ te worden.

Er gingen twee jaren voorbij. Om de paar maanden werd Roberta overvallen door een verlammende angst over haar toekomst: een leven van overschrijven en catalogiseren van de gedichten van haar vader dan wel het op alfabet opbergen van de afwijzingsbrieven van uitgevers. Op zo'n moment kwam ze in opstand en probeerde ze haar vader met redelijkheid, tranen of smeekbeden te vermurwen. Altijd tevergeefs. Zelfs haar dreigement om ieder gedicht dat ze maar kon vinden te verbranden, had geen resultaat. Pas toen ze een kopie van ‘For the Custards Mary Brought Me’ weggriste en in de vlammen van de haard gooide, begreep haar vader hoe serieus ze het meende.

En zelfs tóén kreeg ze pas toestemming om naar het nieuwjaarsbal van lady Cholmondeley te gaan, door te dreigen dat ze met het enige overgebleven exemplaar van het Custardgedicht, hetzelfde zou doen.

‘We zullen er moeten blijven logeren,’ zei haar vader, terwijl hij zijn onderlip ontevreden naar voren stak.

‘We gaan met zijn tweeën,’ zei Roberta. ‘Zonder Mrs. Grope.’

‘Zónder Mrs. Grope?’ De markies opende zijn mond al om te gaan protesteren, ‘maar...’

‘Papa, u wilt toch dat ik óók wat aandacht krijg? Mrs. Grope overschaduwet me altijd volkomen.’

‘Hmm...’

‘En ik heb een nieuwe jurk nodig.’

‘Dat is een uitstekend idee. Ik was laatst in het dorp en zag een van de kinderen van Mrs. Parthnell blauw van de kou over het plein rennen. Ik weet zeker dat ze jouw klandizie goed kan gebruiken.’

Roberta had haar mond nog maar nauwelijks open, of hij hief zijn hand al op. ‘Je wilt toch zeker geen jurk van een andere naaister hebben, lieverd. Denk toch eens aan die arme Mrs. Parthnell met haar acht kinderen.’

‘Ik denk meer aan die prutserige lijfjes van Mrs. Parthnell,’ reageerde Roberta.

Maar haar vader fronste zijn voorhoofd, omdat hij een uitgesproken mening had over de oppervlakkigheid van mode en nog sterkere opinies wat betreft het ondersteunen van de dorpelingen, hoe slecht hun producten ook waren.

Maar helaas – het nieuwjaarsbal leverde geen aanbidders op.

Papa kon niet voorkomen dat Mrs. Grope meeging: ‘Anders voelt ze zich pijnlijk getroffen, lieverd.’ Met als gevolg dat Roberta de hele avond moest toekijken hoe er allerlei bewonderaars om de beroemde lichtekooi heen zwermden. Niemand leek benieuwd of de dochter van de Mallotige Markies een bochel had of niet, iedereen had het veel te druk met de bijslaap van de markies. Bovendien was de gastvrouw woedend omdat haar vader zo onbeschoft was geweest zijn maîtresse naar het bal mee te nemen en verknoeide daarom geen seconde van haar kostbare tijd om Roberta voor te stellen aan huwbare jongemannen.

De markies danste met Mrs. Grope en Roberta zat aan de kant en keek toe. Het kapsel van Mrs. Grope was hoog opgestoken en doorvlochten met linten, veren, bloemen, juwelen en zelfs een vogeltje van papier-maché. Daardoor was het voor Roberta heel gemakkelijk om net te doen alsof ze haar vader niet kende – wanneer ze het pluimerige gevaarte haar richting op zag komen, maakte Roberta zich gauw uit de voeten. En ze bracht zó vaak een bezoek aan de damestoiletten, dat het gezelschap wel zou denken dat ze last had van vrouwelijke ongemakken, buiten die beruchte bochel van haar natuurlijk.

Om een uur of elf kwam er eindelijk een heer op haar af om haar ten dans te vragen. Helaas bleek hij lady Cholmondelays kapelaan te zijn en begon hij meteen een verwarde preek over beroemde lichtekooien. Het leek erop dat hij Mrs. Grope met

Maria Magdalena vergeleek, maar omdat de voorgeschreven danspassen hen steeds weer uit elkaar dreven, lukte het Roberta niet erachter te komen welk verband hij precies tussen Maria en Mrs. Grope zag.

Ongelukkigerwijs kwamen ze op het moment dat de kapelaan zijn gevoelens over lichtekooien uit de doeken deed, oog in oog te staan met de markies en Mrs. Grope.

‘Ik begrijp wat u bedoelt, meneer, en Mrs. Grope is absoluut geen prostituee!’ beet de markies hem toe. De schrik sloeg Roberta om het hart en ze deed tevergeefs een poging haar danspartner van haar vader af te draaien.

Maar de kapelaan, die dikke grijze duif, zette zich schrap, rechte zijn schouders en pareerde: ‘Bezint u op uw levenswijze, u roept de eeuwige verdoemenis over u af!’

Plotseling stopten alle paartjes om hen heen met dansen, in het besef dat er zich iets op de dansvloer afspeelde wat veel interessanter was.

En de markies stelde het publiek niet teleur. ‘Mrs. Grope is een fantastische vrouw en bovendien zo vriendelijk mijn bewondering voor haar te aanvaarden,’ brulde Roberta’s vader, zo luid dat Roberta zeker wist dat niemand in de zaal ook maar één woord had gemist. ‘Ze is net zomin een lichtekooi als mijn eigen dochter – mijn dochter, mijn allerkostbaarste bezit!’

Zoals te voorspellen was, draaide het publiek zich vervolgens als één man om, in een poging vast te stellen of er hoerige trekjes bij Roberta te ontdekken vielen. En dat was het dan: het enige moment van de avond dat Roberta aandacht kreeg. Naar adem happend rende ze beschaamd naar de damestoiletten.

In het volgende halfuur nam Roberta een aantal belangrijke besluiten. Ten eerste dat ze nu werkelijk schoon genoeg had van dit soort beschamende situaties. Ze wilde een echtgenoot die zichzelf en zijn gezelschap nóóit, maar dan ook nóóit, en plein public in verlegenheid zou brengen. En die daarbij helemaal níéts had met gedichten en poëzie. Ten tweede besloot ze dat ze naar Londen moest, zonder haar vader of Mrs. Grope, om nog enige kans te maken op een echtgenoot. In Londen zou ze een geschikte

man uitzoeken en ervoor zorgen dat ze met hem trouwde. Hoe dan ook.

Met hernieuwde interesse keerde Roberta terug naar haar plekje in de hoek van de balzaal, van waaruit ze alle jongemannen aandachtig begon te bestuderen – op zoek naar de gewenste eigenschappen.

‘Wie is die heer, daar?’ vroeg ze op een bepaald moment aan een passerende lakei, die haar die avond al een paar keer een medelijdende blik had toegeworpen.

‘Welke heer, mevrouw?’ vroeg hij. Hij had een aardige glimlach en trok verder een gezicht alsof hij enorme jeuk op zijn hoofd had – vanwege zijn pruik waarschijnlijk.

‘Die heer in die groene jas.’ Om die jas gewoon groen te noemen was eigenlijk te weinig complimenteus, hij was van een prachtige zachtgroene zijde gemaakt, heel, heel licht van kleur en geborduurd met zwarte bloemen. Het was de mooiste jas die Roberta ooit had gezien. De heer erin was lang en bewoog zich met de nonchalante soepelheid van een atleet. Hij droeg geen pruik, wat een uitzondering was op alle andere, onder hun pruiken zwetende mannen die de dansvloer bevolkten. Zijn warrige haar was zwart met af en toe een grijze draad erdoor en werd in zijn nek met een lichtgroen lint bijeengehouden. In Roberta’s ogen leek hij een gevaarlijke mengeling van mannelijke nonchalance en uiterste elegantie.

De lakei overhandigde haar een glas om te verdoezelen dat ze met elkaar in gesprek waren. ‘Dat is Zijne Hoogheid de hertog van Villiers. Hij speelt schaak. Hebt u nooit van hem gehoord?’

Ze schudde haar hoofd en nam het glas van hem aan.

‘Men zegt dat hij de beste schaakspeler van Engeland is,’ vervolgde de lakei. Hij leunde iets dichterbij haar toe en zei met ondeugende ogen: ‘Lady Cholmondeley denkt volgens mij dat hij excelleert in een andere sport, als u me mijn opmerking niet kwalijk neemt.’

Voordat ze het kon onderdrukken, was er al een lachje uit haar mond ontsnapt.

‘Ik heb vanavond op u gelet,’ zei de lakei. ‘U zat met uw voet

mee te tikken op de maat. Beneden heeft het personeel ook feest. Waarom komt u niet daarheen om een dansje met mij te maken, niemand lijkt in de gaten te hebben dat u hier bent. Dus?’

‘Dat kan niet! Iemand zou...’ Ze keek om zich heen. De zaal was gevuld met lachende, dansende mensen. Niemand besteedde enige aandacht aan haar – er had zelfs het afgelopen uur niemand iets tegen haar gezégd. Haar vader was weer uit het zicht verdwenen met Mrs. Grope, tevreden met de gedachte dat ze nog steeds ‘goed in de markt lag’, zoals hij het onderweg in het rijtuig had uitgedrukt.

‘Beneden merkt niemand dat u een “lady” bent,’ zei de lakei. ‘Niet in die jurk. Ze zullen aannemen dat u gewoon de kamenierster bent van een van de gasten hier. En dan kunt u in ieder geval lekker dansen!’

‘Oké,’ fluisterde ze.

Voor het eerst die avond bogen er allerlei jongemannen voor haar. Roberta bedacht een opvliegende werkgeefster en had er veel plezier in de beproevingen te beschrijven die ze moest doorstaan bij het kleden van haar ‘lady’. Ze danste twee keer met ‘haar’ lakei en verder met drie andere partners. Na een tijdje bedacht ze dat haar vader misschien, héél misschien, op zoek naar haar zou zijn en dus besloot ze terug te gaan naar de balzaal – hoewel ze een seconde later besepte dat de mogelijkheid veel reëler was dat haar vader het bestaan van zijn dochter volkomen was vergéten en al op weg was naar de herberg.

Desondanks rende Roberta de gang door, wierp de met groen laken beklede deur die toegang gaf tot de vertrekken van de bediendes open – en botste vervolgens hard tegen de hertog van Villiers op. Hij verloor zijn evenwicht.

Met ijskoude ogen keek hij vanaf de vloer naar haar op. Zonder zich te verroeren zei hij langzaam en met omfloerste stem, zodat er een huivering door haar heen ging: ‘Je mag je butler wel eens vertellen dat hij je moet leren je fatsoenlijk te gedragen.’

Roberta bloosde en maakte een buiging, van slag door zijn pure, viriele uitstraling, zijn hoge jukbeenderen en doordringende blik. Hij was alles wat haar vader níét was. Er viel geen enkele

emotie van zijn gezicht af te lezen en ze wist zeker dat deze man zichzelf en zijn gezelschap nóóit voor gek zou zetten.

Van het leven onder één dak met haar poëtische vader had Roberta geleerd haar gevoelens heel direct en bijna bot voor zichzelf te benoemen – voordat die eindeloos werden uitgerafeld en vermorzeld in de finesses van een gedicht. En dus besepte Roberta direct welke emotie het was die er door haar heen ging: begeerte. Zinnen uit de gedichten van haar vader die over gevoelens van begeerte gingen en haar nu te binnen schoten, bevestigden dat nog eens.

De hertog stond op, legde zijn vinger onder haar kin en hief die op. ‘Verbijsterend om hier in dit akelige, donkere hol van de bediendes zo’n schoonheid te ontmoeten.’

Roberta voelde een golf van triomf door zich heen gaan. Het was duidelijk dat hij haar niet zag als iemand met een bochel en doorlopende, borstelige wenkbrauwen. De begeerte was wederzijds! ‘Ach,’ zei ze, en ze probeerde snel iets te verzinnen waardoor ze hem niet botweg een of ander ongepast voorstel zou doen.

‘Rood haar,’ zei hij, een beetje dromerig. ‘Buitengewoon hoge wenkbrauwen, licht schuinstaande ogen. Onderlip diep robijnrood. Ik zou zó een aquarel van je kunnen maken.’

Roberta zette haar stekels enigszins op vanwege die kille opsomming van haar kenmerken, ze voelde zich bijna een paard dat hij bekeek met het doel het misschien te kopen. ‘Ik zie er liever niet waterig uit, kunt u me ook in olieverf schilderen?’ vroeg ze.

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Geen diensterschort en de stem van een dame. Ik vrees dat ik uw positie verkeerd heb ingeschat.’

‘Om eerlijk te zijn was ik op weg naar mijn verwanten, boven in de balzaal.’

Zijn ogen vlogen over het eenvoudige kanten lijfje van haar jurk en de slordige plooiën van haar rok die eruitzagen alsof ze die er eigenhandig in had gefrommeld.

‘O, dat maakt u nog veel verrukkelijker en bovendien verboden: een armlastige adellijke dame! Ik zou u meteen willen bezitten, al bracht u maar een paar cent mee, maar zelfs ik stel enkele, zij het minieme, eisen. Zwak... ja, ik weet het, liefje.’

‘U veronderstelt nogal wat,’ zei Roberta. Ze doelde erop dat hij dacht dat ze arm was, hoewel dat niet vreemd was, gezien de kleding die ze droeg. Maar hij reageerde op de meer voor de hand liggende bedoeling van haar opmerking.

‘Ja, het kan inderdaad zo zijn dat u mij niet wilt hebben. Maar ik zal u het geheim van mijn succes bij de vrouwen verklappen, en nog wel helemaal voor niets – u hebt immers geen rode cent.’

Roberta wachtte af en nam ondertussen de kleur van zijn jas en zijn verwarde haar nog eens goed in zich op.

‘Het geheim is dat het me geen zier kan schelen of ik een vrouw krijg of niet. En dat geldt natuurlijk ook in uw geval.’

‘U zult me ook zeker niet krijgen,’ reageerde Roberta, pijnlijk geraakt. ‘Omdat ik er exact hetzelfde over denk als u.’

‘In dat geval zal ik me, na een kus op uw vingertoppen, terugtrekken.’

Terwijl hij voor haar boog, merkte ze op dat de rok van zijn jas in perfecte plooiën viel. En ze was niet voor niets een schrijversdochter: zachtgroen was bij nader inzien niet de juiste omschrijving; de tafzijde van zijn jas was eerder het groen van ontluikende voorjaarsbladeren – lindegroen. En het zwarte borduurwerk erop bleek van dichtbij de donkerpaarse kleur van bosbessen te hebben.

Het was zo’n verfijnde combinatie dat ze er meteen door van gedachten veranderde: wat ze voelde ging veel dieper en verdiende méér dan het stempel van zo’n vluchtige emotie als begeerte.

Nee, het was geen begeerte – het was verliefdheid. Voor de eerste keer in haar leven was ze... verliefd.

Verliefd!

‘Ik vertrek naar Londen,’ deelde ze haar vader mee toen ze eenmaal weer thuis waren. ‘Ik heb mijn hart verloren en ik kan niet anders dan aan de roep van de liefde gehoor geven.’ Hoewel Roberta zich gewoonlijk niet uitdrukte in dat soort extravagant taalgebruik, leek het citeren van een regel uit een van de gedichten van de markies haar nu de meest gepaste en veilige manier om haar plannen bekend te maken.

‘Geen sprake van!’ reageerde hij, haar verwijzing naar zijn dichtregel negerend. ‘Ik ga niet...’

‘Zónder u,’ onderbrak ze hem. ‘En zonder Mrs. Grope.’

‘Geen spráke van!’

Zo bleven ze nog een maand lang bekvechten, totdat het maartnummer van *Rambler’s Magazine* door de brievenbus viel.

De spotprent leek al even slecht als twee jaar daarvoor. Roberta had nog steeds een bochel en zware, doorlopende wenkbrauwen, maar dit keer was zij het die knielde. Voor een in livrei geklede man, een lakei, die ze blijkbaar om zijn hand smeekte. ‘Zo vader, zo dochter’ was het bijschrift. ‘We hadden altijd al het vermoeden dat wanhoop erfelijk is.’

Roberta twijfelde er niet aan dat deze spotprent als een tielier verkocht zou worden bij Humphrey’s Print Shop.

‘Ik heb een schoon geweten!’ schreeuwde haar vader toen hij eenmaal begreep waar de prent op sloeg. ‘Je had toch wel kunnen bedenken dat bediendes voor dit soort informatie geld krijgen aangeboden van de kranten? Hoe kan je dat nou zijn ontgaan, alleen al omdat Mrs. Grope en ik zo vaak in *Town and Country* staan? Die vent heeft leuk verdiend aan jouw onbezonnen gedrag. En je hoeft me niet te vragen nóg eens een gedicht te schrijven om dit recht te zetten; de macht van mijn letterkundige talenten kan hier echt niets meer tegen uitrichten.’

De razernij van de markies verminderde een beetje, nadat hij vierhonderd regels jambische pentameterrijm had geschreven met de woorden ‘dochter’ en ‘slangentand’, wat geen gemakkelijke opgave bleek te zijn.

De onvrede van zijn dochter kon alleen maar afnemen doordat ze zichzelf constant voorhield dat ze met de hertog van Villiers ging trouwen, louter prachtige jurken in lindegroene zijde zou laten maken en nooit meer een gedicht zou hoeven aanhoren.

Roberta eiste van haar vader zijn op-een-na-beste meid en zijn op-een-na-beste rijtuig om haar naar Londen te brengen en vertrok. Ze had een koffer vol afzichtelijke door Mrs. Parthnell gemaakte kleding bij zich, een kleine som geld en een gedicht van haar vader – dat de enige introductie was die hij haar mee had willen geven.

‘O, heerlijke nieuwe wereld!’ fluisterde ze in zichzelf. En meteen daarna trok ze afkeurend haar neus op. Géén poëzie meer! De hertog van Villiers had waarschijnlijk nog nooit van John Donne gehoord en kende vast het verschil tussen assonantie en alliteratie niet eens.

Hij was perfect.

I

10 april 1783
Huize Beaumont, Kensington

‘In Parijs hóórt een getrouwde vrouw een minnaar te hebben, anders telt ze niet mee. En als ze wil, kan ze zich er zelfs twéé permitteren.’ De deur van de zitkamer zwaaide open, maar de jonge vrouw zat er met haar rug naartoe en sloeg er geen acht op.

‘Twéé?’ vroeg de uitstekend geklede jongeman. ‘Die Franse mannen hebben het maar goed! Ik vond ze juist zo knorrig toen ik er de laatste keer was. Dat zal wel komen omdat ze het té goed hebben, net zoiets als drie toetjes eten na de maaltijd.’

‘Drié minnaars wordt wel als iets te veel gezien,’ reageerde de vrouw. ‘Hoewel ik ook wel vrouwen heb gekend die vonden dat ze recht hadden op drie minnaars – en dat niet als overdreven beschouwden.’ Haar diepe lach was er een die het hart, plús de lagere regionen van een man beroerde en sprak daarmee boekdelen over haar persoonlijke voorkeur voor één, twee of zelfs drie Franse mannen.

Haar echtgenoot deed de deur achter zich dicht en kwam de kamer in.

De jongeman keek op, ging staan en maakte een ongehaaste buiging. ‘Uwe Hoogheid.’

‘Lord Corbin,’ reageerde de hertog van Beaumont, ook met een buiging. Corbin was precies iemand naar Jemma’s smaak: elegant, zelfverzekerd en veel intelligenter dan hij zich voordeed. Hij zou het goed doen in het parlement. Niet dat Corbin zichzelf zou verlagen tot iets wat leek op wérken.

Beaumonts zwager, de graaf van Gryffyn, stond nu ook op en boog licht naar hem.

‘Tot je dienst, Gryffyn,’ zei de hertog, met een buiging.

‘Kom erbij zitten, Beaumont,’ zei zijn vrouw nu, terwijl ze naar hem opkeek met een uiterst vriendelijk gezicht. ‘Het is fijn je te zien. Komt het Hogerhuis vandaag niet bijeen?’ Het hoorde bij de al acht jaar durende oorlog tussen hen: conversaties die doorspekt waren met steken naar elkaar, maar bijna nooit meer in rauwe emoties ontbrandden.

‘Jawel, het Hogerhuis vergadert op dit moment, maar ik wilde liever wat tijd met jou doorbrengen. Tenslotte ben je nog maar nauwelijks terug uit Parijs.’ De hertog ontblootte zijn tanden in een poging te glimlachen.

‘Ik mis het nú al,’ zei Jemma met een diepe zucht. ‘Het is fijn dat je er bent, schat,’ vervolgde ze, terwijl ze wat naar voren leunde en met haar waaier een tikje op zijn hand gaf. ‘Ik zit te wachten op de komst van Harriët, de hertogin van Berrow. Dan kunnen we samen een besluit nemen over het pronkstuk voor het bal morgen.’

‘Ik hoorde inderdaad van Fowle dat we morgen een bal geven.’ De hertog – die zichzelf in gedachten altijd Elijah noemde, hoewel hij heel beledigd zou zijn als iemand hem met die naam zou aanspreken – deed zijn best om zijn stem rustig en kalm te laten klinken. Al die jaren van debatteren in het Hogerhuis kwamen nog van pas, dacht hij, nu Jemma had besloten weer in Londen te komen wonen. En om eerlijk te zijn was dat ook de échte reden waarom hij vandaag was thuisgebleven: om een hoogstnoodzakelijke overeenkomst met zijn vrouw te sluiten waardoor ze haar activiteiten tot een acceptabel niveau zou beteugelen. Als hij zijn geduld verloor en kwaad werd, zou hij geen poot aan de grond krijgen; hun ruzies als pasgetrouwden lagen hem nog vers in het geheugen.

‘Mijn hemel, je gaat me toch niet vertellen dat ik ben vergeten je daarover in te lichten? Het is misschien een beetje vreemd, maar de reis hierheen werd een stuk minder saai toen ik eenmaal plannen voor het bal begon te maken.’

Ze zag er oprecht berouwvol uit, en dat was ze ook, voor zover Elijah haar kende. Het spel van het keurig getrouwde stel dat ze

samen speelden, vereiste dat ze elkaar in het bijzijn van anderen louter met vriendelijkheid bejegenden. Niet dat ze vaak met zijn tweeën wáren.

‘Dat zégt hij net,’ merkte haar broer op. ‘Je kunt maar beter wat meer op je tellen passen, zusje, je bent het ontwend om samen te leven.’

‘Excuses, dat was uiterst ongemanierd van me,’ zei ze, terwijl ze snel opstond waardoor haar zijden rokken om haar enkels wervelden. Ze was gekleed in een lichtblauwe jurk à la Française, geborduurd met kleine vergeet-me-nietjes. Het lijfje deed de rondingen van haar borsten en haar smalle taille beter uitkomen en de rok viel in elegante plooien over de hoepels op haar heupen.

Eigenlijk zouden die rare hoepels die de vorm van haar heupen verborgen, onaantrekkelijk moeten zijn voor een man, peinsde Elijah, maar hij moest toegeven dat ze juist aanleiding gaven tot onweerstaanbare fantasieën: ze leidden de ogen van de glooiing van de borsten van een vrouw naar haar slanke middel en dwongen je dan om je een voorstelling te maken van alles ónder die hoepels – haar benen. En de rest.

Jemma stak haar hand uit; Elijah reageerde eerst niet, maar pakte haar smalle vingers toen vast. Ze glimlachte naar hem zoals een moeder zou glimlachen naar een weerbarstig jongetje dat weigert zijn gezicht te wassen. ‘Ik ben zo blij dat je er vanmorgen bent, Beaumont. Hoewel ik erop vertrouw dat deze twee heren een onberispelijke smaak hebben – ze glimlachte stralend naar Corbin – moet de mening van iemands echtgenoot natuurlijk zwaarder wegen. Ik moet zeggen dat het al zo lang geleden is dat ik het gevoel had dat ik een echtgenoot héb, dat het bijna een nieuwe ervaring is! Straks ga ik je nog doodvervelen met van die eega-achtige vragen als: hoe bevallen mijn satijnen linten je?’

Vroeger, toen ze pasgetrouwd waren, zou Elijah dan nijdig zijn geworden. Maar de jarenlange ervaring die hij in het parlement had opgedaan in een steekspel als dit, waar de inzet om veel meer ging dan linten en andere frutsels, had hem gelouterd. ‘Ik ben ervan overtuigd dat Corbin mijn plichten wat betreft satijnen lin-

ten uitstekend kan vervullen.’ Hij zei het met exact de juiste hoeveelheid desinteresse en hoffelijkheid in zijn toon.

Vanuit zijn ooghoeken zag Elijah dat Corbin geen spier vertrok bij het idee dat hij zojuist door een hertog was uitgenodigd om zijn echtelijke plichten te vervullen. Misschien kon de man Jemma zodanig bezighouden dat ze niet al te veel schandalen zou veroorzaken, voordat het parlement met reces ging. Hij draaide zich abrupt om, geïrriteerd dat de schoonheid van zijn vrouw hier in zijn eigen huis nog aantrekkelijker voor hem bleek te zijn dan die in Parijs was geweest, tijdens een van zijn zeldzame bezoeken.

Dat lag er voor een gedeelte aan dat Jemma haar haar niet had gepoederd. Ze wist heel goed dat de gouden glans ervan veel verleidelijker was dan die witte poeder en ook dat haar blauwe ogen op deze manier veel mooier uitkwamen. Het kwam alleen maar – hield hij zichzelf voor – dat hij die ergernis over haar schoonheid en haar aantrekkingskracht voelde omdat Jemma zijn vróúw was. Of misschien werd zijn irritatie veroorzaakt door haar zelfverzekerdheid van tegenwoordig. Toen ze trouwden was ze lang niet zo zeker en zo zonder ook maar één foutje geweest. Nu was alles aan haar tot in de perfectie gepolijst, van de kleur van haar lippen tot en met de gevatheid van haar opmerkingen.

Haar blauwe ogen werden even een fractie groter en ze wierp hem een van haar stralende glimlachjes toe. ‘We zijn echt twee zielen met één gedachte, Beaumont,’ zei ze nu.

‘In dat geval,’ merkte haar broer op, ‘is het toch bijzonder vreemd dat jullie zoveel tijd zónder elkaar hebben doorgebracht. Niet dat ik dit ontroerende staaltje van huwelijksgeeluk wil onderbreken. Tenslotte is zoiets uiterst zeldzaam tegenwoordig en daarom zou het – ik denk dat we het daar wel over eens zijn – een inspiratie voor ons allemaal moeten betekenen. Maar kun je ons nou eindelijk dat verdomde pronkstuk eens laten zien, Jemma? Ik heb een afspraak in Bond Street en je vriendin de gravin lijkt verstek te laten gaan.’

‘Het staat hiernaast, als Caro tenminste alles klaar heeft. Ze moest er nog het een en ander aan doen toen jullie arriveerden.’

Elijah kon de vraag wie Caro was nog net op tijd voor zich houden.

Jemma was nog aan het woord. ‘Ik vertrouw haar alles toe. Ze heeft zo’n fantastische, elegante smaak. Daar kan niemand aan tippen. Behalve Hare Majesteit zélf dan misschien. Koningin Marie Antoinette.’

Elijah wierp zijn vrouw een blik toe die heel duidelijk zei wat hij vond van dit soort opschepperij omdat ze op intieme voet stond met het Franse koningshuis. ‘Zullen we de decoratie dan maar eens gaan bekijken, heren,’ zei hij, terwijl hij zich tot Corbin en Gryffyn richtte. ‘De gravin wordt in Parijs als een uiterst modieuze vrouw beschouwd. Ikzelf zal het gemaskerde bal dat ze in ’79 gaf nooit vergeten.’

‘Was je daar ook?’ vroeg Jemma zich af. ‘Ik zweer dat ik dat haast vergeten was.’ Ze tikte met haar waaier op zijn arm. ‘O, ja, nu weet ik het weer. Alle mannen waren als duivels verkleed – het was geweldig amusant – maar jij droeg een jacquet en leek meer op een parlementaire pinguïn.’

Hij boog nog eens in haar richting en zei: ‘Ja, helaas staat het me niet zo, een duivelsstaart.’ En het staat die rare Fransen ook voor geen meter, dacht hij erachteraan.

Ze zuchtte. ‘Allebei mijn familieleden weigerden om mee te doen. Zo Engels... en zo pompeus... zo...’

‘Zo gekléd,’ zei Gryffyn. ‘Ik heb die avond lichaamsdelen moeten aanschouwen die het daglicht echt niet konden verdragen. Ik heb nog steeds moeite om het beeld van die knokige knieën van de graaf van Auvergne kwijt te raken.’

Jemma keek door een kier tussen de deuren de balzaal in die erachter lag. Vervolgens gooide ze die met een weids gebaar open. ‘O, wat ziet het er allemaal fantastisch uit, Caro! Je bent geweldig, absoluut geweldig, zoals altijd.’

Corbin liep meteen achter haar aan, dus Elijah greep zijn zwager vlug bij zijn elleboog. ‘Wie is Caro, verdomme?’

‘Dodelijk intelligente vrouw,’ reageerde Gryffyn. ‘Jemma’s secretaresse. Is ze al vier tot vijf jaar. Heb je haar nooit ontmoet?’

En, na een schouderophalen van Elijah: ‘Ze bereidt Jemma’s

meest extravagante escapades voor. Ze zijn zusters in het kwaad, zo gezegd. In de zin van schandalen. Bereid je voor om verstoeld te staan van haar onnavolgbare kwaliteiten. Niet dat je ze zult waarderen. Ik mag, tussen twee haakjes, hoop ik toch aannemen dat je niet stiekem verwacht dat Jemma zal veranderen in een voor een politicus correcte echtgenote?’

‘Mijn hoop is beperkt tot de wens dat ze mijn carrière niet onderuithaalt,’ reageerde Elijah. ‘Begrijp ik goed dat je zegt dat alle capaciteiten van Jemma’s secretaresse worden ingezet om schandalen te veroorzaken?’

‘Ik zei al: je zult het niet prettig vinden,’ zei Gryffyn. Ze stonden voor de deur die hij nu verder openduwde waarna hij een stap opzij deed. ‘Dit is nog vrij gewoontjes voor haar.’

Elijah liep de deur door en bleef stokstijf staan.

‘Mijn god,’ mompelde hij.

‘Ach, het is beter dan die duivels. Geen staarten,’ merkte Gryffyn op.

Terwijl Elijah de zaal rondkeek, voelde hij zijn met moeite bewaarde kalmte en beheersing wegglijpen. De enorme mahoniehouten tafel die gewoonlijk in de eetkamer stond, was nu in het midden van de balzaal neergezet. In plaats van borden lag er een enorme roze schelp op, waarschijnlijk van klei gemaakt. Slingers van rozenknopjes hingen van de tafel naar de vloer die ook met bloemen was bezaaid. Vaag hoorde hij Jemma uitroepen dat de bloemen er zo écht uitzagen. ‘En de schelpen!’ kreet ze. ‘Prachtig, Caro!’

Maar daar ging het natuurlijk niet om.

Wat zijn hart tegen de binnenkant van zijn borstkas deed bonken, waren niet de duizenden zijden bloemen die honderden ponden moesten hebben gekost, niet de schelpen, en zelfs de parels niet – want er hingen ook overal strengen en nog eens strengen parels. God wist dat hij meer dan genoeg geld had om zich iedere extravagantie die in Jemma’s hoofd opkwam, te kunnen veroorloven. Voor Elijah was het allerkostbaarste wat hij bezat op deze wereld, zijn langzaam en zorgvuldig opgebouwde politieke macht.

Iedere dag had hij er vol liefde en precisie aan gewerkt. Nauwkeurig gebouwd aan de reputatie dat hij een energieke en verstandige politicus was. Terwijl zijn vrouw de laatste acht jaar in Parijs had gewoond, had hij carrière gemaakt. Zonder de hulp van een echtgenote die dinertjes gaf of salons organiseerde zoals andere mannen hadden. Nu was hij in de top van het Hogerhuis beland – had hij een van de meest gerespecteerde posities in het koninkrijk. En dat allemaal door de inzet van zijn verstand. Door zich nooit ofte nimmer te laten omkopen. Zich verre te houden van de corruptie en de bandeloze schandalen die de kroonprins omringden.

En nu, nu hij waarschijnlijk nog maar bitter weinig tijd overhad om zijn carrière te bekronen...

Het pronkstuk van de decoratie droeg verdomme helemaal niéts.

Ze was van top tot teen overdekt met gouden verf, iets wat alleen af en toe werd onderbroken door groepjes parels die her en der op haar lichaam geplakt waren.

Zijn zwager bekeek haar met een schattende, wellustige blik die Elijah met verachting vervulde. Hoewel hij moest toegeven dat alleen een dóde dit pronkstuk zou kunnen negeren.

‘Nou, gelukkig heeft ze geen staart, zoals ik al zei,’ merkte Gryffyn voor de tweede keer op.

Op dat moment draaide de naakte, goudgeverfde vrouw zich een beetje op haar zij en barstte er achter haar welgevormde billen een enorme goudkleurige verentooi open.

‘O... te snel gesproken,’ hoorde hij Gryffyn opgewekt naast zich zeggen.

‘Verdomme,’ mompelde Elijah.

Roberta kwam precies op het moment dat de pauwenstaart zich ontvouwde de balzaal binnen. De butler die haar aanwezigheid net had willen aankondigen, verstijfde en bleef met open mond stilstaan. Ze gaf hem een geruststellend klopje op zijn arm en zei: ‘Ik kondig mezelf wel aan. Mijn nicht verwacht me.’

Hij knikte en liep snel achteruit de zaal weer uit.

Dat was een gelukstreffer, vond Roberta, omdat haar nicht haar helemaal niet verwachtte. In werkelijkheid wist de hertogin van Beaumont zelfs niet eens van haar bestáán.

De hertogin was nog veel mooier dan de tekeningen die Roberta in *Town and Country Magazine* van haar had gezien. Haar haar was in een elegante krullentoren opgestoken en haar kleding was werkelijk prachtig. Roberta vond dat ze wel een beetje leek op de portretten die ze van haar eigen moeder kende, met prachtige, regelmatige trekken en een dieprode mond. Maar de hertogin had natuurlijk een elegantie en een sensuele aantrekkingskracht die Roberta’s moeder waarschijnlijk nooit had gehad, diep begraven op het platteland, met een echtgenoot die op zijn zachtst gezegd nogal excentriek was.

Roberta liep de zaal verder in, maar niemand had nog in de gaten dat ze er was. Bij de tafel stonden twee heren zich te vergapen aan de naakte vrouw die erop lag. Waarschijnlijk was de vrouw wel gewend aan dit soort aandacht, want ze keek hen beiden vriendelijk glimlachend aan. In feite deed ze Roberta sterk denken aan een krokodil met een bek vol blikkerende tanden – als krokodillen voorzien zouden zijn geweest van enorme, welige boezems.

De enige heer die niet naar de godin keek, tuurde boos naar de hertogin. Dat moest dus de hertog zijn. Beaumont werd vaak afgebeeld met de teugels van de regering in zijn handen, of bijvoor-

beeld terwijl hij bezig was de leden van het parlement met de zweep af te ranselen. Hij zag er machtig uit, met een soort woedende elegantie.

‘Een van de punten die ik graag zou willen vaststellen,’ sprak hij nu met een ijskoude verbetenheid, ‘is dat die belachelijke pauwenstaart en de vrouw die eraan vastzit, mijn carrière kunnen verwoesten. Ze zal ongetwijfeld zorgen voor een onvergetelijke avond, maar heb je ook nagedacht over de consequenties? Onder mijn belangrijkste kennissen zijn er heel wat met jonge, ongerouwde dochters. Na één blik op dit spektakel zullen die nooit meer dit huis willen betreden!’

De hertogin leek niet onder de indruk. ‘Ik kan je verzekeren dat iedereen uit het Hogerhuis alleen maar geamuseerd zal zijn door mijn pronkstuk, Beaumont. Mijn afwezigheid heeft geen enkel negatief effect gehad op je vermogen om medestanders te verzamelen en daar zal mijn aanwezigheid ook niets aan bijdragen.’

‘De jaren die je in Parijs hebt doorgebracht hebben blijkbaar niet bijgedragen aan je intelligentie,’ beet de hertog haar toe. Roberta deed een voorzichtige stap naar achteren. Ze wilde geen deel uitmaken van een echtelijke twist.

‘En jóúw manieren zijn blijkbaar in die periode erg achteruitgegaan. Wat jammer!’

‘Hij heeft gelijk, Jemma, je bent naïef,’ merkte een van de andere heren op, terwijl hij zijn blik losrukte van het pronkstuk. Hij leek zó op de hertogin dat het lord Gryffyn, haar broer – en daarmee ook een neef van Roberta – wel moest zijn. Een verre neef: in de bloedlijn een paar keer – of als je het héél precies uittelde – twaalf keer ver. Zijn wenkbrauwen waren donkerder dan die van zijn zus en zijn nonchalant bijeengebonden haar was cognackleurig in plaats van blond. Broer en zus hadden dezelfde kersrode mond, maar lord Gryffyn had verder niets van de smetloze perfectie van zijn zus. Zijn jasje had een mooie kleur staalblauw, maar het leek of hij dat zonder nadenken had aangetrokken, want het vest eronder had een vreemde oranjeachtige kleur die er nogal bij vloekte.

‘Ik vermoed dat deze bijzondere Venus een belediging vormt

voor de vrouwelijke helft van de *ton*,’ merkte lord Gryffyn op.

‘Dat is helemaal geen Venus, het is de koningin van Neptunus,’ merkte een vrouw op die een beetje achteraf stond. ‘Venus was vijf jaar geleden al een volkomen uitgekauwd idee.’ Ze vertrok haar lip zó minachtend dat ze wel een Française moest zijn.

‘Tja, maar we zitten hier nu eenmaal niet in Parijs,’ bracht lord Gryffyn ertegen in. ‘Wij Engelsen zijn wat gevoeliger en doen het liefste net alsof we niet weten hoe bepaalde lichaamsdelen eruitzien. Het lijkt er nu op, mademoiselle Caro, dat u, helemaal in uw eentje, het belangrijkste deel van de Londense society gaat leren hoe een mooi stel benen er hoort uit te zien. Maar het is paarden voor de zwijnen werpen, weet u.’

‘Je eigen broer is het met me eens,’ snauwde de hertog. ‘Ik tolereer dit soort gedrag niet in mijn huis.’

Even bleef het akelig stil. De vrolijke glimlach verdween uit de ogen van de hertogin. ‘Echt niet?’ vroeg ze.

De hertog moest zo ongeveer een meter tachtig lang zijn, maar in Roberta’s ogen leek hij nu minstens twee meter. ‘Nee, echt niet.’ Tussen elk woord liet hij een nadrukkelijke stilte vallen.

‘In dat geval neem ik aan dat ik niet degene zal zijn die de Engelsen iets zal bijbrengen over zoiets delicaats als een vrouwenbeen,’ zei de hertogin. ‘Niet als jij er bent om dat voor me te doen – en wel in je eigen kantoor op Westminster.’

Roberta moest even met haar ogen knipperen, maar de hertogin draaide zich gewoon om.

‘Het is verdomd moeilijk om je Jemma als correcte echtgenote voor een politicus voor te stellen,’ merkte Gryffyn tegen Beaumont op. ‘Sieren naakte vrouwen de tafels in Parijs? Ik ben er in Londen nog nooit een tegengekomen.’ Hij verbeterde zichzelf: ‘In ieder geval niet in zo’n huis als dit.’

Hij keek op en ontmoette Roberta’s ogen. Ongewild zette ze nog een stap naar achteren. Kon ze nog...

‘Het ziet ernaar uit dat je bezoek hebt, Jemma,’ zei hij.

Jemma draaide zich meteen om en de hertog deed hetzelfde. De derde heer was nog altijd diep in gesprek verwickeld met Neptunus’ koningin en had niets gehoord.

Roberta maakte een reverence. ‘Goedemiddag,’ begon ze. ‘Ik vrees dat uw butler van zijn stuk was gebracht door wat hij hier aantrof en zich heeft teruggetrokken om zijn kalmte te hervinden. Ik heb hem gezegd dat ik mezelf wel zou introduceren.’

De hertogin glimlachte naar haar. Plotseling werd Roberta zich bewust van haar eigen grote voeten. En ze had zelfs het gevoel dat haar volgepropte, armoedige tas die door een minachtende lakei in de hal was neergegoid, achter haar aan was komen hobbelen.

‘Neem ons dit chaotische gedoe alstublieft niet kwalijk,’ zei de hertogin met een nonchalant gebaar, waarmee ze (naar Roberta aannam) de naakte vrouw plus de ruzie met haar echtgenoot bedoelde.

‘Geenszins, geenszins,’ stamelde Roberta. ‘Mijn naam is lady Roberta St. Giles.’ Daarna was ze even stil.

Er viel geen spoor van herkenning van het gezicht van de hertogin af te lezen, maar de hertog deed een stap naar voren. ‘Ik ken uw naam, mevrouw.’

Roberta zuchtte opgelucht.

‘U collecteert voor de bejaarden in Chelsea, is het niet? Het is uiterst vriendelijk van u me hier op te zoeken, maar ik kan u verzekeren dat dat totaal niet nodig is.’ Met een vastbesloten beleefdheid kwam hij naar haar toe, duidelijk van plan om haar het huis uit te bonjournen. ‘Het spijt me dat u getuige hebt moeten zijn van deze toestand. Een toestand die alleen maar afschuw kan opwekken bij een fijngevoelige vrouw.’

De hertogin kwam tussenbeide. ‘Als ik een correcte echtgenote voor een politicus moet worden, Beaumont, dan kan ik daar maar het beste direct mee beginnen. Ik neem aan dat ik mij in dat geval bezig dien te houden met liefdadigheid in plaats van met pauwenveren.’ Ze trok Roberta’s arm door de hare. ‘Bejaarden in Chelsea zijn een uiterst belangrijk liefdadigheidsdoel, lady Roberta,’ zei ze. ‘Het zal me een eer zijn van u te horen over uw werk. Hebt u zin in een kopje thee?’

‘U begrijpt het niet,’ probeerde Roberta. Maar toen ze haar mond opendeed, kon ze de waarheid gewoon niet over haar lip-

pen krijgen: dat alles wat ze bezat daar in een hoekje van de hal lag en dat ze was gekomen – onaangekondigd en ongetwijfeld niet welkom – om te blijven. En een echtgenoot te vinden.

Zonder de hertog en haar gasten nog één blik waardig te keuren, nam de hertogin Roberta mee naar de deur. ‘Komt u alstublieft mee naar mijn zitkamer,’ zei ze. ‘Beaumont, gegroet.’ Ze keek hem niet aan.

Op ijzige toon vroeg hij haar: ‘En het pronkstuk?’

‘Daar hebben we het later wel over.’

‘Ik zie het nut er niet van in om mijn tijd nog verder te verspillen. Er zal nooit een naakte vrouw mijn eettafel sieren. En dat is alles wat ik erover te zeggen heb.’

‘Bah!’ riep de hertogin uit, terwijl ze stil bleef staan en Roberta’s arm losliet. ‘Ze is een kunstwerk.’

‘Ze is een schande,’ pareerde hij.

De hertogin vertoonde geen enkel teken van angst, wat Roberta verbijsterend vond. Als ze zelf tegenover zo’n lang en woedend exemplaar van het mannelijk geslacht had gestaan, zou ze zijn teruggeschrokken.

‘Dit ga je verliezen, Jemma,’ merkte lord Gryffyn opgewekt op. ‘Geloof het of niet, maar je echtgenoot doet goede zaken voor dit land, die niet verpest moeten worden door jouw naakte dames, hoe weelderig ze ook zijn. Hoe denkt u erover?’ vroeg hij Roberta. ‘U bent duidelijk een fatsoenlijke jonge vrouw. Denkt u dat een bal met de koningin van Neptunus liggend op een tafel, slecht zal worden ontvangen?’

Roberta wierp een blik op het pronkstuk. De vrouw was inderdaad poedelnaakt. Roberta vond het intrigerend om te zien hoe sterk het lichaam van de vrouw op de tafel verschilde van dat van haarzelf. De borsten van Neptunus’ koningin waren bijvoorbeeld al minstens drie keer zo groot als die van haarzelf. ‘Ik denk dat de meeste mensen het onhygiënisch zullen vinden,’ zei ze. ‘Ik neem tenminste aan dat dat uw eettafel is? Volgens mij zouden de mensen aarzelen om hier in de toekomst te komen eten.’

Er viel een doodse stilte na haar commentaar en toen barstte

de broer van de hertogin in een schaterlach uit. ‘Ze heeft een punt, Jemma.’

De hertog grijnsde en toen zijn trekken zich verzachtten in een glimlach, zag Roberta opeens dat zijn eerst nogal kille gezicht ook charisma kon uitstralen. ‘Ik heb opeens heel veel behoefte om hulp te bieden aan gepensioneerden,’ zei hij zacht. ‘De ene goede daad... enzovoort.’

De hertogin haalde wrang haar schouders op, draaide zich om en riep naar de Française: ‘Caro, schat, ze moet aangekleed worden. Kun je iets passends voor haar verzinnen?’

‘Dat meent u niet!’ riep de Française uit, terwijl ze haar hand naar haar voorhoofd bracht. ‘Een luier misschien?’

‘Zolang die haar van top tot teen bedekt,’ eiste de hertog. De vrouw begon heftig en met veel armgebaren te protesteren.

‘Nu kan ik helemaal wel een kop thee gebruiken,’ mompelde de hertogin, terwijl ze Roberta’s elleboog opnieuw vastpakte. ‘Zullen we naar mijn zitkamer gaan? Het is laf van mij om Beaumont alleen met mijn boze secretaresse achter te laten, maar hij verdient het, vindt u niet? Ik beloof dat ik niet zal mopperen over de luier van de koningin van Neptunus.’ Lord Gryffyn had zich omgedraaid en de stem van de secretaresse escaleerde nu verder in een hysterisch gegil.

‘Misschien is mademoiselle Caro wel in staat om haar ontwerp aan te passen aan de gevoeligheden van de Engelse adel,’ suggereerde Roberta – er vrij zeker van dat de meeste ideeën van de Française de Engelse dames die zij kende, zouden verbijsteren en zelfs vrees aan zouden jagen.

‘En misschien ook niet. Dan laat ze me in de steek en gaat ze terug naar Parijs waar tenminste drie gravinnen vurig hopen dat ze voor hén komt werken. Ik heb het salaris van mademoiselle Caro in de laatste paar jaar al twee keer moeten verdubbelen. Wat natuurlijk een afschuwelijk oppervlakkige bekentenis is in de ogen van iemand die voor zo’n serieuze zaak komt als u.’

‘Tja, nu we het er toch...’

‘Alstublieft, laten we het niet over verdrietige onderwerpen hebben totdat we rustig zitten en een kop thee hebben. Ik zou ei-

genlijk liever bellen voor rode wijn; ik vind rode wijn altijd zo hartversterkend als er onplezierige onderwerpen moeten worden aangesneden, maar het is helaas nog te vroeg.'

Ze liepen de kleine zitkamer binnen. 'Ik moet deze kamer echt opnieuw laten inrichten,' merkte de hertogin op, terwijl ze even stil bleef staan. 'Ik ben pas een paar dagen terug uit Parijs, anders had ik u echt niet ontvangen in zo'n vreselijke omgeving.'

De kamer had inderdaad iets strengs. De muren waren in een vale mosterdkleur geverfd en er hing een groot schilderij van een glimlachende jonge vrouw die een afgehakt hoofd bij het haar vasthield. 'Moet u haar zien,' zei de hertogin. 'Ze houdt die kop vast met de zwierigheid van een barmeid.'

'Het moeten Judith en Holofernes zijn,' zei Roberta. 'Gezien de omstandigheden ziet ze er nogal vrolijk uit, vindt u niet?'

De hertogin liep naar het schilderij toe. 'Ik denk eigenlijk dat ze er vrij drónken uitziet. Vindt u niet dat ze nogal tipsy uit haar ogen kijkt?'

'Ja, ik geloof inderdaad dat Judith Holofernes eerst wat wijn had gebracht,' zei Roberta. 'Voordat ze zijn hoofd afhakte. Hoewel ik niets negatiefs over de kunde van de schilder wil zeggen, ziet ze er misschien aangeschoten uit omdat haar ogen niet helemaal recht lijken te staan.'

'Maar haar gezicht is wel opmerkelijk rood.'

'Ja, maar dat kan ook door het zware werk komen,' merkte Roberta op. 'Ik denk dat iemand wel sterk moet zijn om het hoofd van een ander eraf te kunnen hakken.'

'Goed punt. En u denkt erg praktisch. Kom zitten, lady Roberta, met uw rug naar het afgehakte hoofd. Ik zal dat schilderij bij de eerste de beste gelegenheid hier weg laten halen. Ik heb de afgelopen acht jaar niet in Londen gewoond, maar ik word nog altijd bevend wakker als ik aan mijn schoonmoeder denk; dit was háár favoriete zitkamer, weet u. Godzijdank zit ze nu in een bejaardentehuis ergens op het platteland.'

Roberta ging zitten. 'Ik moet u uitleggen wie ik ben...'

'Ja,' onderbrak de hertogin haar. 'U bent de allereerste die ik ontmoet als correcte vrouw van een politicus. Dus u begrijpt dat

ik dit graag heel goed wil laten verlopen. Hoeveel geld wilt u?’

‘Het gaat niet om geld,’ zei Roberta. ‘Ziet u, ik ben...’

‘Niet om geld? Mijn god, dan gaat het u om tijd, nietwaar, iets veel waardevollers. U hebt echter niets aan mij, dat weet ik zeker. Niet alleen heb ik last van een aangeboren gebrek aan hulpvaardigheid in praktische zaken, maar daarbij heb ik ook de neiging om mensen om me heen te verzamelen die – hoe zal ik het zeggen – net zo immoreel zijn als ik.’

‘Bent u echt zo immoreel?’ vroeg Roberta, haar scrupules verdwenen vanwege haar nieuwsgierigheid. De hertogin léék niet immoreel. Maar Roberta’s beoordeling van iets dergelijks was waarschijnlijk niet erg betrouwbaar. Ze had tenslotte jarenlang met de maîtresses van haar vader onder één dak gewoond. Vrouwen die er prat op gingen een roekeloze minachting voor de conventionele moraal te hebben.

‘Nogal,’ antwoordde de hertogin met onverbloemde opgewektheid. ‘Absoluut. Tot in de toppen van mijn vingers. Naakte vrouwen op tafels zijn nog maar het begin, dat kan ik u verzekeren. Dus vrees ik dat mijn hulp van geen enkel nut voor u kan zijn.’

‘Om u de waarheid te zeggen denk ik dat juist wél,’ zei Roberta.

De hertogin leek nu nogal gealarmeerd. ‘Nee, echt, dat is echt niet zo. En ik word heel irritant en fel als ik me verveel, en ik bèn zo snel verveeld.’

Roberta begon nu echt te genieten van het gesprek. ‘Hoe fel?’

‘Lafhartig fel! Ik heb ooit, tijdens een ontzettend vervelend diner, de gravin van La Motte vreselijk beledigd door ietwat te uitgesproken te zijn over haar afkomst. Ze zou wit van woede hebben gezien, als ze niet veel te veel rouge op haar wangen had gesmeerd.’

Plotseling zwaaide de deur nogal woest open en kwam de secretaresse van de hertogin de kamer binnenstampen. Haar borst ging woedend op en neer, haar haar zat in de war en ze had haar vuisten gebald. Ze deed sterk denken aan een vleesgeworden Judith die alleen wat afgehakte lichaamsdelen miste. Maar het was overduidelijk dat ze, als ze haar zin kreeg, het hoofd van de hertog er met plezier zou afhakken.

‘O, mijn hemel,’ verzuchtte de hertogin bijna onhoorbaar.

‘Ik vertrek onmiddellijk, vanavond nog, onmiddellijk terug naar Frankrijk, waar mijn werk tenminste wordt geapprecieerd! Die echtgenoot van u is een man zonder enig gevoel voor schoonheid. Geen enkel gevoel voor esthetiek. Hij heeft een ziel van modder. Hij baadt in het vuil, die man! Ik heb medelijden met u!’

‘O, Caro,’ zei de hertogin, terwijl ze uit haar stoel opstond. ‘Je vertelt me toch niet dat je me gaat verlaten? Mij? Na alle geweldige feesten die we samen hebben georganiseerd? Denk aan de duivels. Denk aan de koning die je een briefje stuurde na het Kristallen Bos!’

‘Uw echtgenoot begrijpt niet hoe geniaal ik ben,’ siste de woedende Française. ‘Ik kén zijn type. Hij zal me alleen maar dwarszitten, met al zijn bedenkingen en gezeur. Ik laat me niet dwarszitten! Niet inperken! Ik ben geniaal!’

‘Geniale mensen moeten soms onder vreselijke omstandigheden werken,’ merkte Roberta op, terwijl ze op de vrouw af liep. ‘Maar vaak leveren ze juist op dát moment de beste prestaties, maken ze dán hun meest jaloersmakende werk. Denk eens aan Michelangelo die, terwijl hij op zijn rug lag, het plafond van de Sixtijnse Kapel schilderde.’

De Française wierp haar een woedende blik toe. ‘Michelangelo was maar een belachelijke Italiaan! Ik ben Française! Ik kan me niet laten weerhouden door de bekrompen mening van een onbetekenende bureaucraat!’

Roberta hoorde een zacht gegrinnik achter haar van de echtgenote van de haarklovede bureaucraat.

‘Maar om een echte uitdaging niet aan te gaan...’ Roberta schudde haar hoofd, ‘dat lijkt me niets voor een Française.’ Ze besloot dat het misschien beter zou lukken die woedende Franse feeks te kalmeren als ze haar in haar eigen taal aansprak en dus ging ze over in het Frans – haar gouvernante, die er altijd op had gestáán dat ze de taal leerde, in stilte bedankend. ‘*Excusez-nous, c’est bien pour ça que Leonardo da Vinci a choisi de vivre en France. Nous étions, encore, des barbares.*’

‘Ze heeft gelijk,’ zei de hertogin sussend. ‘Het is maar goed dat

Leonardo da Vinci Frankrijk koos om te gaan wonen, wij waren inderdaad nog vreselijke barbaren toen. En ik weet zeker dat het kunstwerk, lady Neptune, niet zomaar verloren is, maar dat jij er, zelfs met deze tegenslag, nog iets geweldigs van kunt maken!

‘Ik zou willen suggereren,’ zei Roberta, ‘dat u niet uitgaat van Neptunus en de koningin van de zee – zo saai en voor de hand liggend – maar eerder van beroemde mythologische figuren. Die trouwens allemaal kleren droegen. Als ik een enorme schelp zie, denk ik dan aan Neptunus? Nee!’

‘Ja, ja, ik weet het al,’ zei de secretaresse met een minachtend krullen van haar lippen. ‘U denkt aan Venus. Maar ik heb genoeg van die vervelende Venus en haar schelp.’

‘Nee, ik denk aan Helena van Troje, de mooiste vrouw die ooit heeft bestaan!’

‘En wanneer was het precies dat Helena iets met een zeeschelp te maken had?’

‘Het is geen zeeschelp, het is een éi,’ legde Roberta uit. ‘Dat wit geschilderd kan worden. Dat enorme ei breekt open om de vrouw die de Trojaanse oorlog begon te onthullen. Die dan natuurlijk een klassiek Grieks gewaad draagt.’

‘Aha,’ zei Caro, terwijl ze haar ogen tot spleetjes kneep. ‘Misschien...’

‘Geweldig!’ riep de hertogin uit. ‘Geweldig! Het lijkt me prachtig en ik weet zeker dat Beaumont dat ook zal vinden!’

‘Maar mijn staart!’ zei Caro. ‘Die prachtige, mechanisch uitklappende staart! Het heeft me twee dagen gekost dat briljante idee uit te werken!’

‘O, maak je geen zorgen. We kunnen die briljante pauwenstaart van je een andere keer gebruiken,’ beloofde de hertogin. Ze leidde de Française de zitkamer uit en keerde even later terug met een enorme glimlach op haar gezicht. Roberta moest even met haar ogen knipperen. De charismatische uitstraling van de hertogin was gewoonweg onrustbarend. ‘Uw bejaarden, lady Roberta, zijn net tot een speciaal project verheven.’

‘Om u de waarheid te zeggen: ik heb helemaal geen bejaarden,’ bekende Roberta, terwijl ze weer in haar stoel ging zitten. ‘Ik

vrees dat de hertog me heeft aangezien voor iemand die veel liefdadiger is dan ik.'

'Wat ongewoon. Beaumont heeft eens een keer iets mis. Ik heb het gevoel alsof er zo een hallelujakoer op de achtergrond gaat losbarsten.'

'Ik heb alleen mezelf maar,' vervolgde Roberta. 'En mijn bagage.'

'Je bagage?' vroeg de hertogin die er enigszins verward uitzag.

'Ik ben een nicht van u. Een verre nicht, dat wel. In ieder geval leek mijn moeder op u. Ik hoopte dat u me misschien in de ton zou willen introduceren,' zei Roberta in één adem. Ze sprak veel te direct en gedroeg zich ongepast. Nu zou ze wel op straat worden gegooid, zoals Mrs. Grope al had voorspeld. Roberta wrong nerveus haar handen.

'Ik heb een brief van mijn vader,' voegde ze eraan toe. 'Uw vader en de mijne waren erg op elkaar gesteld in hun jeugd.'

De gezichtsuitdrukking van de hertogin leek niet erg afkeurend. 'Werkelijk? Ik zou eerder hebben gedacht dat mijn vader helemaal geen vrienden had vanwege een paar onbeduidende herinneringetjes die ik aan hem heb. Het is hartversterkend om te bedenken dat hij ooit een klein jongetje is geweest,' zei ze. 'Maar wat zit ik nou te bazelen? U komt hier logeren! Geweldig!'

Roberta's hart maakte een sprongetje. 'Echt?'

De hertogin glimlachte. 'Natuurlijk! Ik heb nooit een zusje gehad en er altijd eentje willen hebben. Maakt u zich geen zorgen, binnen twee weken ken ik iedereen in deze achterlijke stad en dan zullen we een uitstekend huwelijk voor u regelen. Ik hoop niet dat u het me kwalijk neemt dat ik het vraag, maar bent u familie van mijn vaders of van mijn moeders kant?'

'Van uw moeders kant,' zei Roberta, een beetje duizelig van opluchting. 'Ik ben bang dat het nogal een verre verwantschap is. Mijn moeder was het tweede kind van een neef van uw oudtante. Haar meisjesnaam was Cressida Enright. Ze kwam nauwelijks hier in Londen, omdat ze op haar zestiende al trouwde. Ze is gestorven toen ik nog klein was.'

'Wacht even!'

Roberta wachtte – ze wist precies wat er nu ging komen.

‘De Mallotige Markies,’ riep de hertogin uit. ‘Toch niet uw vader? De dichter?’

Roberta knikte onwillig.

‘Mijn hemel, ik neem aan dat ik wíst dat hij een dochter had. Hoe oud bent u?’

‘Eenentwintig.’

‘Ik ben achtentwintig. U bent nog een baby bij mij vergeleken. Maar u zult straks toch wel iets erven? Is de Malle Markies niet...’ Ze onderbrak zichzelf. ‘Sorry, uw vader is de markies van Wharton en?’

‘Wharton en Malmesbury,’ zei Roberta. ‘Het geeft niet, hoor. Niemand herinnert zich nog hoe hij eigenlijk heet. En ik heb inderdaad een bruidsschat, maar hoe moet ik getrouwd raken als ik begraven zit op het platteland? Mijn vader weigerde de laatste jaren zelfs om naar Bath te reizen.’

‘En had u geen burens met wie er iets geregeld kon worden?’

‘Nee, die hebben we niet veel. Mijn vader heeft het landgoed dat ten noorden van het onze ligt er een paar jaar geleden bijgekocht en ik vrees dat hij de mensen die in buurt wonen van zich heeft vervreemd.’

‘Door ze gedichten toe te sturen?’ vroeg de hertogin en ze onderbrak zichzelf. ‘Dat moet u me allemaal maar eens een andere keer op uw gemak vertellen. Ik moet niet proberen in de eerste vijf minuten na onze kennismaking al alles over u te weten te komen. Ik lijk wel een oude roddeltante! In ieder geval hebt u een goede beslissing genomen. U wordt mijn protegee. In Parijs hebben alle dames er een; op die manier dwingt men zichzelf niet thuis te blijven zitten.’

‘Ik kan me niet voorstellen dat u iemand bent die lusteloos thuis blijft zitten,’ zei Roberta een beetje verlegen.

De hertogin keek haar met twinkelende ogen aan. ‘Misschien niet lusteloos, of in mijn eentje, maar het komt toch echt wel voor dat ik mezelf erop betrap dat ik het liefste een luie avond in huis zou doorbrengen. Aan de andere kant is dat natuurlijk het begin van de ondergang voor een vrouw. Men moet zich iedere avond uitgebreid kleden, anders verandert men binnen de kortste keren in een slons.’

Roberta knikte. Zijzelf had bijna nooit een moment in haar leven gehad waarvoor het noodzakelijk was zich te kleden en ze vond het vooruitzicht van een avond thuis alleen maar doodsaai.

‘U had niet op een beter moment kunnen komen. Ik neem aan dat u hebt gehoord dat Beaumont afgelopen herfst is flauwgevallen in het Hogerhuis? Natuurlijk hoop ik dat het niets méér is geweest dan een nerveuze toeval, maar...’ Haar stem stierf weg en Roberta vond dat ze er opeens werkelijk nogal ontdaan uitzag, wat haar verbaasde, gezien de bijtende toon waarop de hertog en de hertogin met elkaar omgingen.

‘Het was mijn plicht om terug te keren naar Engeland.’

Roberta knikte. Haar vader was in een bulderende lach uitgebarsten als reactie op het bericht dat de hertog van Beaumont midden in een rede tot het Hogerhuis was flauwgevallen. Vervolgens had hij opgemerkt dat de man wel stomdronken zou zijn geweest, maar nu Roberta de hertog had ontmoet, betwijfelde ze die diagnose ten zeerste.

‘Ik moet een erfgenaam baren en alles wat daarbij hoort,’ merkte de hertogin op een toon op alsof ze het over het weer had. ‘Heel onplezierig, maar het moet gebeuren en het is duidelijk dat ik de enige ben die ervoor kan zorgen.’

‘O!’ zei Roberta.

‘Ik begrijp dat u zich afvraagt hoe we het bedgedeelte daarvan gaan regelen.’

Roberta moest een nerveus gegiechel onderdrukken. Een gesprek met de hertogin was niet te vergelijken met ook maar enige conversatie die ze ooit had gevoerd. ‘Ik...’ begon ze.

‘Ik kan u verzekeren dat ik uw bezorgdheid daarover deel. Het is gewoon niet vóór te stellen, werkelijk niet. Beaumont en ik wisselen zelden een woord dat als vriendelijk kan worden bestempeld. Maar ja, een vrouw heeft haar plichten, enzovoort. Schaakt u trouwens?’

Die vraag kwam volkomen onverwacht. ‘Nee, ik ben bang dat ik dat nooit heb geleerd. Mijn vader speelt geen schaak en mijn gouvernante had een zeer strenge visie wat fatsoenlijkheid voor een vrouw betreft.’

De hertogin maakte een wegwuivend gebaar met haar hand. ‘Borduurgarens uitzoeken en zich kapot vervelen, zeker. Als ze het geluk heeft de dagen niet te hoeven doorbrengen met het wassen van de onderbroeken van haar echtgenoot.’ Jemma lachte.

Roberta kon er niets aan doen, ze moest met haar meelachen. Als Jemma lachte, kon je gewoon niet anders.

‘Het enige wat een probleem zou kunnen zijn wanneer u hier komt wonen,’ vervolgde de hertogin, ‘heeft te maken met uw principes.’

‘Mijn principes?’ vroeg Roberta. De hertogin keek haar verwachtingsvol aan.

‘Normen en waarden en dat soort dingen.’

‘Nou, die heb ik wel,’ begon Roberta voorzichtig. En ze voegde eraan toe: ‘Geloof ik.’ In werkelijkheid had ze weinig voorbeelden gehad van fatsoenlijke normen en waarden; haar vader had nu eenmaal een voorkeur voor levendig gezelschap.

‘Nou, ik heb er maar weinig,’ zei de hertogin met een scheve grijns naar Roberta. ‘Maar ik moet u waarschuwen: ik kan er gewoonweg niet tegen als u me daar uw afkeuring constant over laat blijken. Ik kan nu eenmaal niet tegen kritiek, dan begin ik meteen te ruziën. Een van mijn vele fouten is dat ik gewoon niet in staat ben om te accepteren dat ik het mis heb. Begrijpt u nu hoe vervelend ik ben om mee te leven?’

Roberta lachte. ‘Het kan me echt niet tegenvallen, tenzij u opeens verandert in een Mrs. Grope, in het gezelschap van wie ik de afgelopen twee jaar heb moeten doorbrengen. En om u de waarheid te zeggen, Uwe Hoogheid, geloof ik niet dat ik ooit iets van u afkeurenswaardig zal vinden.’

‘O, u bedenkt vast wel iets. Maar we kunnen elkaar beter tutoyeren, vindt u niet? Mijn naam is Jemma, een afkorting van Jemima. Mag ik u Roberta noemen?’

‘Dat zou me plezier doen!’

‘Nou, Roberta, ik zal je gewoon al mijn fouten opsommen, oké? Maar laat ik je eerst vertellen dat ik, mocht je het niet meer uithouden bij mij, genoeg familieleden heb die je zouden kunnen introduceren in de ton, plus alle daarbij behorende plechtigheden

en ceremonies. Eigenlijk is het misschien beter als je meteen naar iemand anders toe gaat. Ik ben er niet zo zeker van of het wel goed is voor jonge, ongetrouwde meisjes, om in een huis te logeren waar pronkstukken zoals Caro die bedenkt, de tafels sieren.'

'Tja, misschien niet als ze spiernaakt zijn,' moest Roberta toegeven. 'Maar het heeft ook een bepaalde opvoedende waarde, zoals je broer al opmerkte.'

Jemma barstte in een vrolijke schaterlach uit. 'Ja, wie had anders ooit geweten hoeveel gouden verf er nodig is om maar één borst te bedekken?'

'Precies!'

'En ik heb net bedacht dat je Caro precies zo uitstekend wist aan te pakken als je mij wist af te leiden van mijn irritatie over de eisen van mijn echtgenoot. Ik neem aan dat je gewend bent om met mensen met een artistiek temperament om te gaan?'

'Het leven met mijn vader was...'

Jemma onderbrak haar heel vriendelijk. 'Ik kan het me voorstellen,' zei ze. 'In Frankrijk was ik vaak niet op de hoogte van de allerlaatste roddels uit Engeland, maar de escapades van je vader wisten altijd wel tot me door te dringen.' Ze glimlachte zo vrolijk en absoluut niet bekritiserend dat Roberta als vanzelf teruglachte. 'Zeg eens, was je geschokt toen je mijn pronkstuk zag?'

'Totaal niet,' verzekerde Roberta haar. En ze voegde er, niet in staat om de verleiding te weerstaan, aan toe: 'Maar misschien zal ik dat wél zijn, wanneer je al je fouten gaat opnoemen.'

'Tja, ik weet gewoon niet waar ik moet beginnen.'

Roberta keek haar met opgetrokken wenkbrouwen aan.

'Nou, eens kijken. Ten eerste: ik ben een hertogin.'